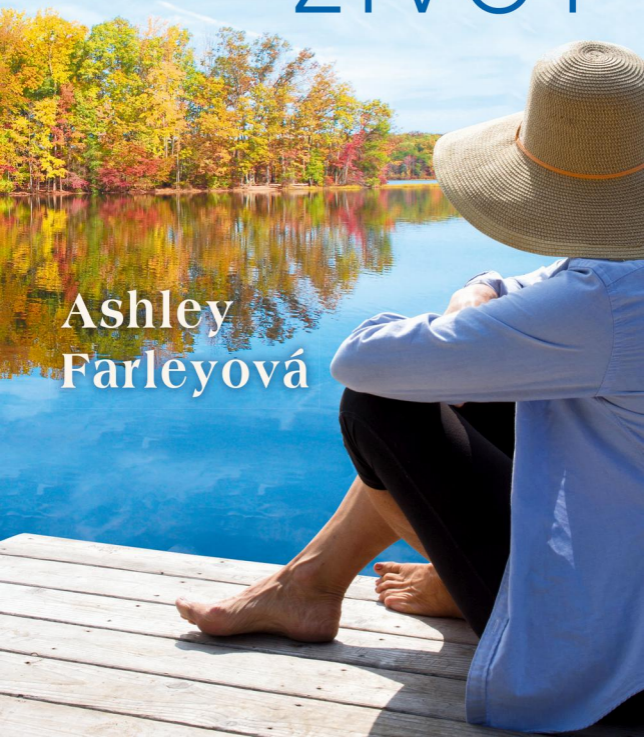

POŽIČANÝ ŽIVOT

Ashley
Farleyová

POŽIČANÝ
ŽIVOT

POŽIČANÝ ŽIVOT

Ashley Farleyová

Original title: Ashley Farley: LIFE ON LOAN

Copyright © 2019 by Ashley Farley

All rights reserved.

This edition is made possible under

a license arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Cover design by Emily Mahon

Translation © Veronika Lašová, 2021

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0061-8

*Venujem ženám,
ktoré o sebe niekedy pochybovali.*

PRVÁ KAPITOLA

LENA

Lena zľahka zaklopala dcére na dvere. O necelú hodinu čakal Kaylu dôležitý pracovný pohovor. Na rozdiel od iných pozícií, o ktoré sa dosiaľ uchádzala, mala táto práca potenciál, preto si nemohla dovoliť prísť neskoro. Vysokú školu dokončila už pred štyrmi mesiacmi, ale zatiaľ si nenašla zamestnanie a Lene s ňou dochádzala trpezlivosť.

Keď sa zvnútra ozval tlmený ston, stisla kľučku a s počudovaním zistila, že dvere nie sú zamknuté. Opatrne ich pootvorila, nazrela dnu a neveriacky vypleštila oči. Na posteli vedľa jej dcéry ležal nahý mladík.

Kayla sa prudko posadila a rukami si zakryla obnažené prsia. „Mama! Čo to má, dopekla, znamenať?“

Lena stála vo dverách ako obarená, neschopná slova.

Mladík sa zošuchol z postele a vstal. Kým si zbieral oblečenie rozhádzané po podlahe, usilovala sa hľadiť na jeho telo iba od pásu nahor. Mal široké opálené plecia a ľavý biceps mu zdobilo tetovanie pierka s nápisom *Carpe diem*. Tvár mu zakrývala dlhá neupravená brada a na hlave mal viac vlasov než Lenin zlatý retriever chlupov na tele.

„Charles! Poď sem!“ zakričala cez chodbu na manžela, ktorý sa holil v kúpeľni. „Musíme vyriešiť vážny problém!“

Kayla sa zakrútila do prikrývky. „Bože, mami!“

Lena si mladíka nevraživo premerala. „Nepoznám ťa, ale je nad slnko jasnejšie, čo tu stváraš. Ak nevypadneš z môjho domu, než narátam do troch, zavolám políciu.“

„Upokojte sa,“ zašomral svetlovlasý casanova, zatiaľ čo si navliekal boxerky. „Nezatahujme do toho políciu.“

Keď sa prešmykol popri nej, ovanul ju pach alkoholu a cigariet. Vyrazila za mladíkom na chodbu a skríkla: „Neopováž sa tu ešte niekedy ukázať!“

Neznámy sa rozběhol dolu schodiskom, berúc schody po dvoch, a cestou sa obliekal. Podarilo sa mu prevliecť cez hlavu tričko zafľkané farbou, ale ako sa mocoval s nohavicami, zakopol a skotúlal sa na tvrdú drevenú podlahu v predsieni.

Sučka zlatého retrievera Sušienka, priateľská ku každému okrem pošťára, k nemu ihneď pricupkala a ružovým jazykom oblízala zarastenú tvár. Casanova ju odstrčil, neohrabane sa pozviechal na nohy a zamieril k vchodovým dverám. Odsunul západku, no keď dvere otvoril, spustilo sa poplašné zariadenie a vzduch preťalo prenikavé pískanie.

Kayla vybehla z izby, stále zabalená v prikrývke, zatiaľ čo jej otec sa so strojčekom v ruke a s tvárou bielou od peny na holenie zjavil vo dverách rodičovskej spálne na opačnom konci chodby. „Čo sa to, dočerta, deje?“ kričal cez hluč bezpečnostného systému.

Lena nasrdene kývla hlavou Kayliným smerom. „Tvoja dcéra si v noci priviedla pánsku návštevu a tá spustila alarm.“

Charles vyvalil hnedé oči. „Chceš povedať, že...“

„Presne tak! Dotiahla sem cudzieho chlapa.“

Kayla si nahlas povzdychla. „Nie je cudzí. Aspoň nie pre mňa. A nechápem, čo z toho robíš takú vedu. Niektoré moje

kamošky bývajú s frajerami.“ Zvrtla sa na päte, prikrývka za ňou zaviala ako plášť, a vrátila sa do svojej izby.

„Tak im odkáž, že gratulujem!“ zvolala Lena tesne predtým, než jej dcéra zabuchla dvere pred nosom.

Vtom v spálni zazvonil telefón. Lena vykročila po chodbe, odtisla manžela nabok a zdvihla slúchadlo. Na druhom konci linky sa strohým tónom ozvala operátorka bezpečnostnej služby: „Spoločnosť B-Safe Alarm. Vyšleme zásahovú jednotku?“

„Nie. Prepáčte. Nič sa nedeje.“ Lena natukala kód na klávesnici, ktorá visela na stene vedľa dverí, a pískanie stíchlo. „Dcérin priateľ nechtiac spustil poplach.“

„Meno a heslo?“ dožadovala sa operátorka.

„Volám sa Lena Browderová a heslo je...“ Zúfalo lovila v pamäti. „Arašidové maslo? Nie, počkajte chvíľku.“ Pritisla si slúchadlo na hrud' a otočila sa k manželovi. „Nepamätáš si heslo?“

Charles rozhorčene rozhodil ruky, akoby za všetko mohla ona.

„Jahodový džem,“ povedala.

„Ste si istá?“ odmerane sa opýtala operátorka.

„Nie, nie som,“ odvrkla. Správanie operátorky ju rozčulovalo. Má ju predsa chrániť, a nie podozrievať! „Alarm sa nám nespustil už roky.“

„Želám vám pekný deň, pani Browderová,“ zašomrala operátorka a ukončila hovor.

Lena zložila slúchadlo. „Marmeláda! To je ono. Heslo je marmeláda.“

Charles na ňu zagánil. Z výrazu na jeho sčasti oholenej tvári vyčítala zmes nevôle a pohrdania. „Nemôžem uveriť, že svojej dcére toleruješ také správanie.“

„Takže odrazu je Kayla moja dcéra?“

„Vravel som ti, aby si jej po výške nedovolila nastáhovať sa naspäť k nám. Zase som mal pravdu.“ Namieril na ňu holiaci strojček. „Tvojou úlohou bolo vychovať decko, mojou zabezpečiť rodinu. Kým ja som si povinnosti splnil na stodvaďať percent, z teba sa stala...“

Uprene sa mu zadívala do očí. „Čo, Charles? Čo sa zo mňa stalo?“

„Povaľačka.“ Znechutene si ju premeral od hlavy po päty, očami sa pristavil na ovisnutom bruchu, ktoré jej vytrčalo spod vyťahanych teplákových kraťasov. „Celé dni vylihuješ na sedačke, čítaš brakové romány a prepchávaš sa zmrzlinou.“

Manželova urážka sa jej dotkla. Po päťdesiatke sa jej metabolismus výrazne spomalil. Priberanie dávala za vinu menopauze, spolu s návalmi tepla, náladovosťou a inými radosťami, ktoré patria k životu ženy v strednom veku. „To nie je pravda. Vždy niečo robím!“

Zagúľal očami. „Iste, zabudol som. Založila si si blog, ktorý nikto nečíta!“

„Na internete je milión blogov o varení. Vieš, aké ťažké je vyniknúť?“

„Nie, a ani ma to nezaujíma.“ Podráždene si odfrkol. „Eileen, ty si nás dostala do tejto kaše, preto očakávam, že nás z nej aj vytiahneš.“

Stáli uprostred spálne a nevraživo na seba civeli. Okrem manžela ju nikto nevolal Eileen. Tvrdil, že jej oficiálne meno znie dôstojnejšie ako prezývka, ibaže keď ho počula z jeho úst, naskakovala jej husia koža. Náhle pocítila k Charlesovi väčšiu nenávisť než kedykoľvek predtým. Nevyvolal ju iba chvíľkový záchvat hnevu, rástla v nej už roky a prehlbovala sa s každou potupnou či zraňujúcou poznámkou na jej adresu.

Vzápätí sa Sušienka na prízemí zúrivo rozštekala. Lena prešla k oknu, odtiahla závesy a zistila, že pred domom stojí

auto richmondskej mestskej polície so zapnutými majákmi. Z miesta vodiča vystúpil policajt a vykročil ku casanovovi, ktorý sa bosý tackal po štrkovej krajnici a šúchal si holé paže, aby sa na ostrom raňajšom vzduchu trochu zohrial.

Vyletela na chodbu a vtrhla dcére do izby. Hoci naokolo vládol chaos, Kayla spokojne spala a ani len nerozlepila viečka, keď Lena spod postele vytiahla casanovove šľapky. Zbehla po schodoch do predsieni, kde už netrpezlivo čakala Sušienka a s vôdzkou v papuli vrtela chvostom. Pripla jej vôdzku na obojok a vyšla s ňou na ulicu.

„Marmeláda,“ povedala policajtovi. Keď sa na ňu nechápavo pozrel, vysvetlila: „Práve mi volala operátorka bezpečnostnej služby a nevedela som si spomenúť na heslo. Marmeláda. Tento mladík je... rodinný známy. Nechtiac spustil alarm. Nie je zlodej. Pán policajt, mrzí ma, že mrháme vaším drahocenným časom.“

Vedľa nich so škripaním zastavil modrý sedan s preliacným predným blatníkom a s logom Uberu nalepeným na okne. Lena hodila casanovovi šľapky. Našuchol si ich, zvalil sa na zadné sedadlá a auto vyštartovalo preč.

Len čo zabočilo za roh a zmizlo im z dohľadu, policajt obrátil pozornosť na Lenu. „Ako sa voláte?“ opýtal sa s perom pripraveným nad zápisníkom.

„Lena Browderová, som majiteľka domu. Všetko je v najlepšom poriadku, pán policajt. Naozaj.“

Poznačil si jej meno a zápisník vsunul do vrečka na košeli. „Dobre. Tak ja teda pôjdem. Pekný deň.“ Na pozdrav sa končekmi prstov dotkol čiapky a nastúpil do auta.

Počkala na chodníku, kým odíde, potom sa vybrala opačným smerom. Svieži raňajší vzduch dodával Sušienke energiu a Lena mala čo robiť, aby so psom udržala krok. Jeseň bola jej obľúbené ročné obdobie a za normálnych okolností

by jej pohľad na farebné chryzantémy a tučné tekvice v predzáhradkách susedov zdvihol náladu. Ibaže scéna, ktorá sa odohrala doma, ju úplne rozladila. Za zdivočenou Sušienkou sa ponáhľala so zvesenými plecami a so sklonenou hlavou.

Keď si spomenula na manželove slová, do orieškovohnedých očí sa jej nahrnuli slzy. *Stala sa z teba povalačka. Celé dni vylíhujes na sedačke, čítaš brakové romány a prepchávaš sa zmrzlinou.* Najhoršie na tom bolo, že mal pravdu. Celkom sa opustila. Mala pocit, akoby sa topila, a nikomu na nej nezáležalo natoľko, aby jej hodil záchranný pás. Zmrzlinou zaháňala osamelosť a v takzvaných brakových románoch hľadala únik z neznesiteľnej reality.

Spočiatku ju tešilo, že sa Kayla po skončení vysokej školy nastáhovala späť domov. Považovala to za skvelú príležitosť, ako sa s dcérou znovu zblížiť.

„Zdržím sa len chvíľku,“ sľubovala Kayla. „Kým si nenájdem prácu a bývanie.“

Z chvíľky sa vyklúli najdlhšie štyri mesiace Leninho života. Dcéru nekonečne ľúbila, no svojou prítomnosťou citeľne narušovala chod domácnosti. Flámovala do skorého rána a vyspávala do neskorého popoludnia. V kuchynskom dreze nechávala špinavý riad a v izbe na podlahe mokré uteráky. Lenu však najviac rozčulovalo jej bezočivé správanie. A tým, že domov doviedla cudzieho chlapa, aby s ním strávila noc, prekročila všetky medze.

„Také niečo pod svojou strechou nebudem tolerovať. Čo povieš, Sušienka?“

Keď Sušienka zastala a láskyplne k nej zdvihla zrak, Lena sa zohla a poškrabkala ju za ušami.

Prešla ďalší blok a zamávala susedke Glorii na pravidelnom rannom behu. Obtiahnuté legíny a tielko zvýrazňovali jej vypracovanú postavu. Pri pohľade na ňu si Lena

spomenula na ženy zo stretnutia absolventov Hampden-Sydney College, Charlesovej almy mater, na ktorom nedávno boli. Manželky jeho spolužiakov schudli, dali si vyhladiť vrásky a odfarbiť vlasy na blond. Zhovárali sa o bridžovom krúžku, omladzovaní pleti a o výletoch na miesta, o ktorých Lena jakživ nepočula. Cítila sa medzi nimi nesvoja, a keďže netušila, čím by prispela k rozhovoru, rozpačito postávala bokom pri stole s občerstvením.

Pridala do klusu. V hlave sa jej ozývali urážky, ktorými ju Charles častoval cestou domov. Nadával jej, že sa v spoločnosti správa nemožne a že sa po celý čas napchávala vypráženými kuracími krídelkami so štiplavou omáčkou. Istým spôsobom sa k nej správal rovnako neúctivo ako Kayla. Často sa stávalo, že neprišiel domov na večeru, pričom sa ani neunúval zavolať. Cez víkend chodieval na golf, v stredu večer na tenis a každý druhý štvrtok na poker. *Už sa ani nepamätám, kedy naposledy ma pozval do reštaurácie osláviť narodeniny alebo výročie. Stále len vyvárať, upratujem a nakupujem potraviny.*

Bežala, kým jej nezovrelo hruď a nezačalo ju pichať v boku. Vyčerpaná sa predklonila a zalapala po dychu. Z čela jej kvapkal pot na chodník.

Stala sa z nej handra. Už mala plné zuby toho, že ju manžel s dcérou terorizujú. Vyciciavajú z nej energiu ako upíri. Musí sa zachrániť. Zatiaľ netušila, kam pôjde ani ako sa tam dostane, vedela však, že potrebuje vypadnúť z domu.

DRUHÁ KAPITOLA

OLIVIA

Olivia odniesla kufor k dverám a pre istotu ešte raz obišla dvojizbový byt na treťom poschodí. Termostat nastavila na nižšiu teplotu a skontrolovala, či všetko povypínala a pozamykala. Postavila sa do zasklených dvojkřídlových dverí malého balkóna a vyzrela na prístav. Výhľad jej bude chýbať. Zbožňovala Charleston a priečila sa jej predstava, že odcestuje, ale potrebovala si vyčistiť hlavu a čo najviac sa vzdialiť od bláznivých Katherín.

Blog *Luxusný život na pobreží* vytvorila preto, lebo ju bavilo písať články o móde, o jedle a o podujatiach v okolí juhokarolínskeho prístavného mesta Charleston. Nechtiac sa však zaplietla do pretekov medzi dvomi odvekými rivalkami, Katherine Bakerovou a Katherine Bradfordovou, tridsiatničkami, ktoré sa ustavične pokúšali tromfnúť jedna druhú. Boli krásne, slobodné a založili si kariéru na míaní ocinkových peňazí.

Mrkla na nástenné hodiny. Na letisko sa odvezie Uberom, no ešte má dvadsať minút čas. Prešla do kuchyne, uvarila si už štvrtú šálku kávy – zvyčajne jej na celý deň stačila

jedna – a vzala si ju na balkón. Zbežne si prezrela správy v mobile, kým nenašla tú, ktorú pred tromi hodinami poslala dcére. Na niekoľko dní si potrebujem oddýchnuť od Charlestonu. Ozývam sa na poslednú chvíľu, ale neprichýliš ma?

Podľa ikonky na displeji si Laura správu prečítala, zatiaľ však neodpísala.

Olivia zaplatila za letenku kreditnou kartou, na ktorej jej rýchlo narastal dlh. Ešte síce nevedela, kam napokon vycestuje, či do Seattlu k dcére, alebo trebárs do Houstonu, Denveru či iného veľkomesta, kde ju nikto nepozná, ale napoludnie bude isto-iste sedieť v lietadle a nebude sa zaujímať o najnovší blogový príspevok, ktorý sa v tom čase automaticky zverejní a v Charlestone rozpúta peklo.

Keď si ho Katherine Bakerová prečíta, vzkypí v nej žľč, lenže keby ho Olivia napísala inakšie, riskovala by vlastné duševné zdravie. Natiahla sa na ležadlo, nohy si vyložila na taburetku, usrkla si kávy a v duchu sa vrátila k udalostiam včerajšieho večera.

Do charlestoneckého prístavu dorazila práve vo chvíli, keď sa tridsaťmetrova súkromná jachta *Eliza Jane*, ktorú si Katherine Bakerová prenajala na celý večer, chystala vyplávať. Vyšla si sandále na nízkom klinovom podpätku, bosá prebehla po móle popred zakotvené rybárske člny a horúčkovito mávala na kapitána, aby na ňu počkal. Člen posádky na korme k nej vystrel ruku a na palubu ju vytiahol tak rázne, že jej div nevyklbil rameno. Zostal pri nej, kým opäť nezačala normálne dýchať a neupokojila sa.

Chvíľu trvalo, než sa zorientovala. Večierok na lodi bol v plnom prúde, hostia tancovali na hiphopovú hudbu, ktorá

dunela z reproduktorov. Vtom na okraji davu zazrela Katherine a pristúpila k nej. Pozdravili sa bozkom na líce. „Prepáč, že meškám. Na moste bola zápcha. Cesta z centra na predmestie sa natiahla na dobrú hodinu.“

„Hlavné je, že si na palubu stihla nastúpiť. Testujem novú kateringovú spoločnosť. Som zvedavá, čo na ňu povieš. Tu máš.“ Čašníкови, ktorý prechádzal okolo, vzala z tácky vysoký pohár so šampanským a podala ho Olivii. „Napi sa a pusť sa do práce.“ Hlavou kývla na zabávajúcich sa hostí.

Olivia sa horko-ťažko predrala na opačný koniec paluby. Kým sledovala, ako neskoré septembrové slnko pomaly zapadá, slaný vánok jej fúkal do tváre medové blond vlasy. Z vyčerpávajúceho behu po prístave tak vysmädla, že drahé šampanské vliala do seba, akoby to bola voda, a prázdny pohár položila na najbližší stôl.

Otočila sa k hostom, chrbtom sa oprela o zábradlie a z ošúchaného čierneho puzdra vybrala fotoaparát. Zložila krytku z objektívu a odfotovala Katherine, ktorej svetloplavé vlasy padali na chrbát v dokonalých vlnách, aj keď bolo vlhko a fúkal vietor. Mala na sebe obtiahnuté čierne šaty, ktoré ponechávali len málo priestoru fantázii, a sandále na vysokom podpätku, s remienkom okolo členkov. Spoločnosť jej robil viditeľne mladší muž.

Olivia si cez hľadáčik obzerala prítomných, či nezbadá známou tvár. Katherinine akcie fotografovala už tri roky, a keďže ich väčšinou navštevovali tí istí ľudia, mnohých poznala po mene. Boli to príživníci, ktorí týždeň čo týždeň zneužívali Katherininu pohostinnosť, no dnes jej nikto nepripadal povedomý. Títo hostia boli oblečení rovnako ako tí zvyčajní – muži v košeliach a úzkych džínsoch, ženy v ľahkých letných šatách –, Olivia však odhadovala, že sú aspoň o päť rokov mladší. Pozvánky zrejme rozposielal nový zajačik Katherine Bakerovej.

Zaostrila na elegantný pár stojaci neďaleko. Žena pohadzovala tmavou hrivou a schuti sa smiala na niečom, čo práve povedal jej spoločník.

Len čo Olivia stlačila spúšť, mladík sa otočil tak prudko, až sa mu rozkýval drdol na hlave. Očami pátral po prístroji, ktorý hlasno cvakol. Keď zbadal fotoaparát v Oliviiých rukách, zagánil na ňu sponad pilotiek. „Hej! Čo si to dovoľuješ? Neželám si, aby si ma fotila. Okamžite to vymaž!“

„Ako povieš.“ Mladíkova drzosť ju ani trochu neprekvapila. Mladšej generácii chýbali spôsoby, na aké bola zvyknutá. Ukázala mu displej fotoaparátu, aby videl, že snímku maže.

Drdol sa zamračil. „Kto vlastne si? Nejaká podradná fotografka, ktorú si Kat najala na večierok?“

„Som reportérka,“ odsekla a vrhla naňho ľadový pohľad. Hoci merala iba stosedemdesiatdva centimetrov, mladík bol od nej oveľa nižší. Pomyslela si, že trpí napoleonským komplexom. „Moja internetová stránka *Luxusný život na pobreží* má u mileniálov veľký ohlas.“

„Takže je blogerka,“ povedala drdolovi priateľka pohrdavým tónom, akoby písanie článkov na blog nepovažovala za ozajstnú profesiu. Olivii spočiatku dievča pripadalo atraktívne, no takto zblízka si všimla, že má zuby ako kobyľa a na tvári hrubú vrstvu mejkapu.

„Vlastne mám širokú čitateľskú základňu. Väčšina ľudí by si nedala ujsť príležitosť objaviť sa v mojom článku.“ Olivia zdvihla fotoaparát k tvári, a keď znovu zaostrila na mladíka, všimla si, že má pod nosom stopy bieleho prášku. Hoci tušila, že Katherine a jej priatelia užívajú drogy, dosiaľ ju rešpektovali aspoň natoľko, že ich nebrali pred ňou. Spustila ruky. „Alebo možno nechceš, aby verejnosť videla to svinstvo pod tvojím nosom.“

„Daj si odpich, starena,“ zavrčal drdol. „Nemáš tu čo hľadať.“

„Ako povieš.“ Zvrtla sa na opätku, zamiešala sa do davu, aby sa čo najviac vzdialila od drdola, a namierila objektív na blondínku, ktorá sa v obtiahnutom tope so zaväzovaním vzadu na krku a v džínsovej minisukni provokatívne zvrátila na okrúhлом tíkovom stole. Hostia naokolo odušu tancovali a prevracali do seba jeden pohárik za druhým. Keď drdol vysypal na sklený stolík kôpku kokaínu a vytiahol zrolovanú dvadsaťdolarovku, nahrnuli sa k nemu ako supy.

Olivia sa zúfalo rozhliadla po palube, hľadala únikovú cestu. Bola však na jachte uprostred zálivu, od pobrežia ju delili aspoň dva kilometre. Nemala kam ujsť – ibaže by si navliekla plávaciú vestu, skočila cez palubu a modlila sa, aby ju zachránila pobrežná stráž.

Pretlačila sa na okraj davu. Keď niekoľko mladých žien odhodilo vrchné diely oblečenia a začali tancovať na stoloch a stoličkách, otočila sa k nim chrbtom, s povzdychom sa oprela o zábradlie a zahľadela sa do atramentovočiernej noci.

Zhruba po polhodine vycítila, že za ňou niekto stojí. Vtom sa jej pri uchu ozval hlboký hlas: „To je fraška, čo?“

„Fraška je slabé slovo. Trčím tu ako kôl v plote.“ Mrkla cez plece a zbadala bielu kuchársku uniformu. „A ako vidím, ani vy sem nezapadáte.“ Obrátila sa a vystrela ruku. „Olivia Westcoatová, zakladateľka blogu *Luxusný život na pobreží*.“

Potriasol jej rukou a rozjasnila sa mu tvár. „Zdalo sa mi, že vás poznám! Som Oscar Palmer, šéfkuchár kateringovej spoločnosti Oscar's Plate. S manželkou každý týždeň nedočkavo čakáme na vaše články. Zbožňujeme Eskapády Kathérín. Sú úžasne napísané.“

Úžasne napísané? O rubrike Eskapády Katherín počula už kadečo, dosiaľ jej však nikto nepovedal, že sú úžasné. „Katherine spomínala, že testuje novú kateringovú spoločnosť. Rada by som ochutnala vašu kuchyňu, no bojím sa pohnúť z miesta.“

Ponúkol jej rameno. „V tom prípade mi dovoľte, aby som vás odprevadil k stolu s občerstvením. Máte rada suši?“

„Náhodou áno,“ prikývla a chytila ho pod pazuchu.

Previedol ju cez rozvášnený dav a vošli do kajuty, kde stál nedotknutý bufetový stôl. Okrem rôznych druhov suši zbadala tácie s jednohubkami, krevetové kokteily a mäsové špízy.

Zalapala po dychu. „To suši je také pekné, že je ho škoda jesť.“

„A také chutné, že je ho škoda vyhodiť. Hostia oň zjavne nestoja.“ Podal jej tanierik. „Prosím, ponúknite sa.“

Olivia si z každého jedla vzala jeden kúsok. „Netušila som, že existuje toľko rozličných suši.“ Odhryzla si z rolky s údeným lososom. „Vynikajúce.“

„Som rád, že vám chutí.“ Oprel sa o stôl a prekrížil ruky cez prsia. „Keď ma Katherine pozvala na jachtu, vnímal som to ako príležitosť zviditeľniť sa. Takéto druhy zábavy neschvaľujem. Ak sa vás smiem spýtať, ako ste sa vlastne zoznámili s Katherinami?“

Vložila si do úst zvyšok suši. „Čírou náhodou. Katherine Bakerovú som spoznala pred dvomi rokmi, keď kolegyni môjho – dnes už bývalého – manžela organizovala rozlúčku so slobodou u seba doma. Opýtala som sa jej, či by som o rozlúčke mohla napísať článok na blog, ktorý som vtedy ešte len robila, a ona nadšene súhlasila. Keď som ho o dva dni zverejnila, stránku navštívilo viac ľudí než kedykoľvek predtým. Do hodiny sa mi ozvala Katherine Bradfordová a pozvala ma na svoj večierok.“